

[Clausager.]

ker Halsen i en vanskelig Tid, hvor Produktionsforholdene er daarlige.

Der var en, der sagde, at de større Landbrugere skulde lære de smaa den Kunst af at sætte Tæring efter Næring. Ja, det er der ogsaa mange, der forsøger, men der er Ting, der er umulige, hvis de ikke vil forsynde sig mod almindelig Skik og Brug med Hensyn til Arbejdstid, Løn og Kost, Ting, som de ikke kan komme ud over, og derfor er disse Folk i størst Fare, naar det kniber med at faa Produktionen til at gaa rundt. Saaledes er Sandheden om den Ting.

Jeg kan som Eksempel nævne 1926, det Aar, hvor vi havde det stærke Nedslag paa Grund af Kronens Stigning, det Aar, hvor vi desværre havde en Regering, der ikke vilde tage Konsekvenserne, hvorfor vi fik en Tid med høje Lønninger, høje Sæts og høje Tilskud, som Folk nød i en Tid og vænnede sig til, inden de skulde have de mindre. Det er en langt større Forbrydelse, der kan tillægges den dasiddende socialdemokratiske Regering, end vi tænker, fordi de ikke straks gennemførte den Omregulering, som maatte være den naturligste Følge af Kronestigningen. At ville te sig paa den Maade her i Landet, naar vi manglede adskillige Hundrede Millioner Kroner til Betaling indbyrdes, er jo til Himlen raabende.

Jeg kender mange Landmænd — Folk, der slet ikke sad i nogen Gældskrise, men sad forholdsvis ordentlig i det —, som i det Aar, da Landbruget maatte tage Nedgangen straks, havde Minus i Løn, som ikke blot ikke fik noget Vederlag, men maatte tage op af deres oplagte Kapital eller belaae deres Ejendom, og jeg kender derfor ogsaa forfærdelig mange Tilfælde, hvor en Forkarl, ja, en almindelig Karl fik mere i Løn, havde mere Udbytte, mere skattepligtig Indkomst, om man vil, end Manden selv. Dette er der mange, der studser over og synes er noget Snyderi, men det er Faktum, saadan var det.

Der var en Socialdemokrat, der forleden Dag sagde, at der var mere Grund til at sætte Fart paa Udstykningen i Aar end i Fjor, saasom Landbrugets Driftsstatistik havde vist, at sidste Aar havde det lille Landbrug forøget sin Overvægt over det store betydeligt; vi saa jo, at det lille Landbrugs Nettoudbytte pr. ha var steget fra 197 i 1928—29 til 211 i 1929—30, medens derimod det store Landbrugs Nettoudbytte pr. ha var gaaet den modsatte Vej, og det mellemstore Land-

brug laa omtrent midt imellem, og sagde vedkommende, derfor maa vi sætte saa meget stærkere Fart paa Udstykningen.

Jeg studsede lidt over det, for jeg var ikke klogere end, at det lille Landbrugs Folk ser med største Bekymring og Alvor paa den øjeblikkelige Situation; men jeg kan godt forstaa Udtalelsen, for den lader sig fremsætte, naar man blot ikke husker paa, hvad der er sket i de sidste 3—4—5 Maaneder. Naar vi tager Finansaaret 1929—30, det Aar, der slutter ved April 1930, kan det gaa, thi det er dette Aar, i hvilket de smaa Landbrugere nød Fordelen af de stærkt faldende Kornpriser og beholdt de høje Svinepriser, det skulde give noget.

Nu da de faldende Svinepriser og til Dels Smørpriser sætter ind, rammes det lille Landbrug selvfølgelig i høj Grad, og det Tal hvormed Forholdet mellem store og smaa Ejendomme veg ud fra hinanden i Fjor, vil sikkert klemmes sammen igen. Det siger i alt Fald Lederen af det driftsøkonomiske Bureau, Professor O. H. Larsen; han har offentligt sagt, at indeværende Aar tegner til at blive daarligt for de smaa Landbrug.

Derfor synes jeg ikke, man skulde staa og fortælle, at nu skal vi til at udstykke saa umaadelig hurtigt og energisk, for nu er der Tider for det lille Landbrug som aldrig før. Nej, det er der saamænd ikke. Og det var desværre ikke en almindelig Gennemsnits-Socialdemokrat, af dem, hvorfra der gaar 12 paa Dusinet, der sagde det, det var saamænd selve Landbrugsministeren, det var det mærkelige, men det faar vi sikkert Lejlighed til at tale om senere.

Nu siger jeg ikke, at vi helt skal standse Udstykningen eller næsten lade den gaa i Staa, men vi skal stille Midler til Raadighed. Men De skal faa at se, ærede Medlemmer, at der bliver ikke saa mange, der spørger paa Jord i det Aar, der kommer, hvis Priserne holder sig lave. Folk ved, hvad det gælder. Unge Folk kan nok regne ud, at det bliver ingen Dans paa Roser, ingen 8 Timers Arbejdsdag, ingen Tarifføn efter Taksten, men et nøjsomt Arbejde i Slid og Slæb og Spar-sommelighed for at klare de Vilkaar, de gaar ind til.

Ikke desto mindre ønsker jeg, at saa mange som muligt gaar ind dertil, for vi skal igennem, baade i det større og det mindre Landbrug, der er ingen Vej udenom, men man skal ikke foregøgle dem, at de kommer til at gaa ind i noget Vel-